

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Z. F.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2018, č. j. 1188/2018-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2020, č. j. 11 A 252/2018 - 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 19. 5. 2015, č. j. MHMP 859496/2015. Jím byly zamítnuty námitky žalobkyně proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče a potvrzen záznam 12 bodů ke dni 13. 8. 2018 podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Městský soud shledal žalobu nedůvodnou.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), požaduje jej zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení městskému soudu.

[4] Žalovaný dle názoru stěžovatelky zcela ignoroval jí předložená rozhodnutí jiných správních orgánů, např. rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Žalovaný tak porušil zásadu rovnosti účastníků řízení a rozhodl v rozporu se zásadou legitimního očekávání spočívající v požadavku obdobného postupu správních orgánů ve shodných či podobných případech. Výjimky ze zásady legitimního očekávání jsou připuštěny, pokud je správní orgány dostatečně odůvodní, což se v nyní projednávaném případě nestalo. Podobnost případů je obligatorním důvodem k tomu, aby žalovaný nerozhodoval o těchto případech rozdílně. I soudní praxe používá pojmy „oprávněná důvěra v právo“, „zákaz překvapivých rozhodnutí“ a „oprávněná očekávání“. Z bodu 81. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, vyplývá, že „správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná činnost orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad“. Touto praxí je správní orgán vázán, a pokud má názor opačný, musí jej řádně odůvodnit. To se v nyní projednávaném případě nestalo, a je proto nemyslitelné, aby městský soud převzal chybný názor žalovaného, jelikož to má vliv na zákonitost jeho rozsudku.

[5] Dále stěžovatelka uvádí, že žalovaný byl povinen na základě výše uvedené správní praxe se zabývat nejen oznámeními od věcně příslušných oddělení policie, ale musel je vždy porovnat s předmětným rozhodnutím. Následně obsáhle opakuje argumentaci předloženou již v žalobě vztahující se k jednotlivým pokutovým blokům ze dne 23. 2. 2018, 12. 2. 2015, 3. 2. 2015, 28. 8. 2014, 5. 3. 2013, 6. 5. 2012, 9. 5. 2011, 4. 11. 2010 a 18. 3. 2010 a jejich vadám. Městský soud se dle jejího názoru mylí, pokud uzavřel, že podklady byly způsobily pro záznam bodů v bodovém hodnocení.

[6] Žalovaný se ve svém vyjádření plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem, trvá na důvodech svého rozhodnutí a poukazuje na to, že námitky v kasační stížnosti jsou totožné jako námitky uvedené v žalobě a odvolání.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že přezkoumává především rozsudek a postup městského soudu, stěžovatelka je proto povinna uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v tomto rozsudku (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, bod [12], nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, bod 140). Kvalita kasační stížnosti navíc předurčuje kvalitu jejího vypořádání soudem, který není povinen ani oprávněn za stěžovatele domýšlet další argumenty a vyhledávat sám možné vady napadeného soudního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti.

pokračování

[10] Stěžovatelka v nyní projednávané věci pouze opakuje námitky, které uplatnila již v žalobě (námitky ohledně nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů jsou přepisem části žalobních námitek). S nimi se však již pečlivě vypořádal městský soud a k jeho hodnocení stěžovatelka nenabízí konkurující argumentaci, pouze obecně konstatuje, že soud chybně převzal závěry žalovaného.

[11] Městský soud se však vypořádal se všemi žalobními body a zcela správně je neshledal důvodnými. Odkázal na několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která se zabývala problematikou blokového (dle nové právní terminologie příkazového) řízení a požadavky kladenými na obsahové náležitosti pokutových bloků, a objasnil, z jakých důvodů neshledává v postupu správních orgánů pochybení.

[12] Typově podobné případy s obdobnou kasační argumentací, kterou vznáší jménem stěžovatelky její zástupce, již kasační soud řešil v minulosti u jiných stěžovatelů zastoupených stejným zástupcem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 As 12/2021 - 56; ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 As 343/2019 - 39; ze dne 20. 12. 2019, č. j. 3 As 202/2019 - 48, nebo ze dne 16. 9. 2021, č. j. 9 As 26/2020 - 44), přičemž v projednávaném případě neshledal důvod se od tam vyřčených závěrů odchýlit.

[13] První námitka stěžovatelky se z velké části skládá z argumentace uplatněné již v žalobě, tedy polemiky s rozhodnutím žalovaného a jeho procesním postupem ohledně stěžovatelčina legitimního očekávání. K tomu je zaprvé nutné uvést, že městský soud se v napadeném rozsudku s touto námitkou vypořádal (odst. 24 napadeného rozsudku), přičemž stěžovatelka nepřináší v kasační stížnosti konkrétní polemiku s těmito závěry. Nad rámec tohoto pak lze uvést, že prvostupňový orgán a žalovaný nebyli vázáni postupem jiných správních orgánů. Legitimní očekávání se vztahuje k rozhodování konkrétního správního orgánu. Stěžovatelka však v řízení netvrdila a ani nedoložila, že by prvostupňový orgán a žalovaný rozhodovali ve skutkově obdobných věcech jinak (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 As 12/2021 - 56, odst. [17]). Uvedená námitka proto není důvodná.

[14] K námitce týkající se vad jednotlivých pokutových bloků Nejvyšší správní soud uvádí, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení pouze posouzení toho, zda byly záznamy bodů provedeny v souladu se zákonem, tj. např. zda podkladem pro záznam bodů bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet bodů odpovídá spáchanému přestupku či zda je v něm uvedeno protiprávní jednání. V námitkách proti provedení záznamu bodů tak bude typicky možno namítat, že řidič žádný přestupek nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Žalovanému v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16).

[15] V projednávaném případě stěžovatelka nepředložila v řízení před správními orgány žádné námitky, natož takové, které by zakládaly pochybnost. Podané námitky, stejně jako odvolání, obsahují pouze obecná konstatování o náležitostech pokutových bloků a o principu předvídatelnosti a výzvu prvostupňovému orgánu, ať u každého jednotlivého rozhodnutí prokáže způsobilost být podkladem pro zápis. Takovéto výtky nemohou založit pochybnost o jednotlivých pokutových blocích.

[16] K odkazu stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018 - 52, lze uvést, že v něm je dovozeno (na rozdíl od toho, co se domnívá

stěžovatelka), že „*ne každá námitka vyvolává automaticky nutnost vyžádat si původní pokutové bloky či další důkazy*“ (odst. [15]). Jakkoliv v tam projednávaném případě soud konstatoval povinnost vyžádání si pokutových bloků správními orgány, bylo tomu tak, protože již v odvolání byly obsaženy konkrétní námitky. Obecné námitky tuto povinnost nezakládají (srov. odst. [17] citovaného rozsudku). Nejvyšší správní soud proto shledal i tuto námitku stěžovatelky nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti, proto mu jejich náhradu nebylo důvodu přiznat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu